

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obdo/5/2022
Identifikačné číslo spisu: 8215200784
Dátum vydania rozhodnutia: 22.03.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Nemčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:8215200784.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a členiek senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Lenky Praženkovej, v spore žalobcu MTC consulting s.r.o., Rázusova 37, Košice, IČO: 36 778 982, právne zastúpeného KAIFER advokátska kancelária s.r.o., Timonova 5, Košice, IČO: 36 861 561, proti žalovanému Forwarder s.r.o., Puškinova 9, Bardejov, IČO: 46 391 380, právne zastúpenému JUDr. Ernest Vokál, advokát, Hlavná 61, Prešov, o zaplatenie 28.711,60 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4Cb/28/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/83/2020 - 550 zo dňa 18. februára 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/83/2020 - 550 zo dňa 18. februára 2021 a rozsudok Okresného súdu Bardejov č. k. 4Cb/28/2015 - 442 zo dňa 28. mája 2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

II. Uznesenie Okresného súdu Bardejov č. k. 4Cb/28/2015-624 zo dňa 7. septembra 2021 a uznesenie Okresného súdu Bardejov č. k. 4Cb/28/2015-639 zo dňa 22. decembra 2021 z r u š u j e a v e c v r a c i a tomuto súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom (druhým v poradí) č. k. 4Cb/28/2015-442 zo dňa 28. mája 2020 rozhodol tak, že žalobu zamietol a nárok na náhradu trov konania nepriznal žiadnej zo sporových strán.

2. V odôvodnení rozsudku poukázal na žalobu, ktorou žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 28 711,60 eur titulom náhrady škody s 9,05% ročným úrokom z omeškania od 14. februára 2015 do zaplatenia, paušálnej náhrady 40 eur spojenej s uplatnením

pohľadávky a náhrady trov konania. O časti uplatneného nároku, titulom ušlého zisku v sume 3 908,08 eur s príslušenstvom, bolo právoplatne rozhodnuté (v poradí prvým) rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 4Cb/28/2015-239 zo dňa 16. mája 2016, ktorým bola žaloba v tejto časti zamietnutá.

3. Súd prvej inštancie vo vzťahu k zostávajúcej časti nároku na zaplatenie 24.803,52 eur s príslušenstvom považoval za preukázané, že strany sporu uzavreli 3 zasielateľské zmluvy v zmysle § 601 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej tiež „OBZ“), na základe ktorých sa mal žalovaný ako zasielateľ zaviazat' žalobcovi ako príkazcovi, že mu vo vlastnom mene a na jeho účet obstará prepravu vecí (tovaru). V prípade týchto zasielateľských zmlúv malo ísť o bežnú obchodnú prax medzi žalobcom a žalovaným, ktorí aj v minulosti obdobným spôsobom uzavreli viaceré zmluvy o obstaraní prepravy vecí. Po každom vykonaní (žalovaným obstaranej) prepravy tak v minulosti, ako aj v tomto prípade, zaslal žalovaný žalobcovi faktúru, na ktorej bolo uvedené, že sa jedná o zmluvu o obstaraní prepravy tovaru a v prílohe faktúry prepravný doklad CMR, z ktorého vyplývalo, že prepravu vykonal iný subjekt, teda nie žalovaný. K uplatnenému nároku na náhradu škody vo výške žalobcom uhradenej kúpnej ceny prepravovaného (strateného - ukradnutého) tovaru súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný je zbavený zodpovednosti za škodu v prípade, ak vznikla z dôvodov vyššej moci - teda

z dôvodov, ktoré nemohol predvídať a ani ich odvrátiť. V tomto prípade žalovaný nespôsobil krádež tovaru pri jeho preprave, a teda za škodu, ktorá takto žalobcovi vznikla, nemôže zodpovedať. Taktiež uviedol, že žalobca nemôže byť úspešný s nárokom

na náhradu škody v súvislosti s ním tvrdenou zmluvou o preprave vecí (§ 610 nasl. OBZ), pretože takýto právny vzťah medzi stranami sporu nevznikol. Rozhodnutie v časti o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie odôvodnil tým, že nakoľko žalobca utrpel finančnú stratu v celkovej výške 33 751,60 eur v dôsledku toho, že žalovaný poveril prepravou obchodnú spoločnosť, ktorá tovar žalobcu odcudzila, tak ujma, ktorú žalovaný utrpí tým, že mu súd neprizná nárok na náhradu trov konania, je v nepomere k ujme, ktorú utrpel žalobca, keďže prišiel o tovar v nezanedbateľnej výške a navyše by musel žalovanému uhradiť trovy konania v celom rozsahu. Uvedené podľa názoru súdu prvej inštancie naplnia dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

4. Na odvolania žalobcu a žalovaného Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „odvolací súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 7Cob/83/2020 - 550 zo dňa 18. februára 2021 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby potvrdil a vo výroku o nároku

na náhradu trov konania zmenil tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. Zároveň žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval, že predložené zmluvy nemožno posúdiť ako zmluvy o preprave vecí, nakoľko neobsahujú riadnu špecifikáciu práv

a povinností zmluvných strán smerujúcich skutočne k vykonaniu prepravy.

Uviedol, že ide o formulárové zmluvy, ktoré obsahujú úpravu práv a povinností zmluvných strán týkajúcu sa len fakturácie, pristavenia a kvality motorového vozidla, predloženia

tzv. CMR a započítania nárokov, avšak bez uvedenia konkrétnych a špecifických podmienok daného obchodného prípadu a konkrétností prepravy tovaru. Preto vychádzal z obchodnej praxe zaužívanej medzi sporovými stranami, ktorá podľa odvolacieho súdu potvrdzuje, že prepravu vykonala vždy iná firma a žalovaný, hoci bol formálne v zmluvách uvedený ako dopravca, túto v skutočnosti len zabezpečoval. Podľa odvolacieho súdu zodpovednosť za škodu na prepravovanom tovare znáša obchodná spoločnosť, ktorá túto prepravu vykonávala (JANEX TRANS s.r.o.). Dodal, že zodpovednosť žalovaného

za škodu na prepravovanom tovare nemožno vyvodíť ani z obsahu predmetných zmlúv, vzhľadom na všeobecnosť a neurčitosť ustanovení týchto zmlúv, ktoré sa týkajú iných otázok. Zodpovednosť žalovaného by mohla prichádzať (do úvahy) len v dôsledku porušenia alebo nesplnenia povinností uvedených v bode 1 zmlúv, „žiaden z týchto bodov zmlúv sa však netýka zodpovednosti za stratu alebo

poškodenie tovaru“.

6. Odvolací súd uviedol, že za daných okolností by zodpovednosť za poškodenie alebo stratu prepravovaného tovaru mohla byť vo vzťahu k žalovanému vyvodená len v dôsledku preukázania, že prepravu obstarával v rozpore s odbornou starostlivosťou, ktorú by mal dodržať ako zasielateľ v zmysle § 603 ods. 1 OBZ. Na strane žalovaného však nebolo preukázané ani porušenie odbornej starostlivosti pri zabezpečovaní prepravy predmetného tovaru. Žalovaný postupoval tak ako v iných obchodných prípadoch vo vzťahu k žalobcovi a vybral dopravcu (JANEX TRANS s.r.o.) z programu RAAL TRANS. Z výpovede svedkyne M. Y. (zamestnankyne žalovaného) vyplynulo, že overenie spoľahlivosti dopravcu prebehlo štandardným spôsobom na základe informácií, ktoré daný program poskytuje, pričom týmto spôsobom bol overený výpis z obchodného registra, koncesia dopravcu, uzavretie príslušných poisťovacích zmlúv. Boli overené čísla motorových vozidiel, návesov a tiež ich platnosť. Žiadne okolnosti vzbudzujúce pochybnosti o spoľahlivosti tohto dopravcu zistené neboli, pričom „aj odvolací súd súhlasí s tým, že ťažko očakávať nejaké ďalšie získavanie informácií a preverovanie dopravcu v rámci plnenia si povinnosti vykonať zasielateľskú službu s odbornou starostlivosťou“.

7. V súvislosti s judikatúrou, na ktorú žalobca v odvolaní poukázal, odvolací súd uviedol, že nie je v tejto veci aplikovateľná, nakoľko najvyšší súd sa v dotknutom rozhodnutí (sp. zn. 5Obo/214/2006 z 27. februára 2008) zaoberal len príslušenstvom pohľadávky k pôvodne uplatňovanej istine a nezaoberal sa takto z hľadiska veci samej konkrétnou aplikáciou § 603 ods. 1 OBZ. Záverom odvolací súd konštatoval, že v prejednávanej veci takéto porušenie zo strany žalovaného zistené nebolo.

8. Napriek uvedenému odvolací súd v ods. 41 odôvodnenia rozsudku uzavrel, že „správne preto postupoval súd prvej inštancie pokiaľ žalobe vo veci samej vyhovel a postupom podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozsudok v tejto časti ako vecne správny potvrdil“.

9. Vo vzťahu k rozhodnutiu o náhrade trov konania došlo podľa odvolacieho súdu zo strany súdu prvej inštancie k nesprávnej aplikácii § 257 CSP. Uviedol, že žalobcom utrpená finančná strata nepredstavuje dôvod na aplikovanie § 257 CSP. Bolo potrebné vychádzať z toho, že žalovaný bol v konaní úspešný a nároky uplatňované žalobcom proti žalovanému sa ukázali ako nedôvodné. Taktiež nie je zrejmé, aký vplyv na rozhodnutie o náhrade trov konania by mala mať okolnosť uvádzaná súdom prvej inštancie, že žalovaný poveril prepravou spoločnosť, ktorá tovar žalobcu odcudzila, pokiaľ súčasne konštatoval, že žalovaný svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou neporušil.

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) včas dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Alternatívne žiadal, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Dovolateľ tiež navrhol odklad právoplatnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní.

11. Dovolateľ prípustnosť dovolania a vadu vyvodzovanú z ust. § 420 písm. f) CSP videl v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, najmä vo vzťahu k posúdeniu záväzkového vzťahu sporových strán, pričom rozhodnutie neposkytuje odpovede na všetky relevantné a pre rozhodnutie významné otázky, je vnútorne rozporuplné, vykonané dôkazy neboli dostatočne vyhodnotené jednotlivito a vo vzájomnej súvislosti.

12. V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením posúdenia záväzkového vzťahu medzi stranami sporu dovolateľ uviedol, že: „Odvolací súd ďalej uzavrel, že uvedené zmluvy neobsahujú riadnu

špecifikáciu práv a povinností zmluvných strán smerujúcich k vykonaniu prepravy avšak vôbec nie je zrejmé z obsahu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu čo chýba v uvedených zmluvách resp. ktoré ustanovenie nie je riadnou špecifikáciou práv a povinností a teda ani nie je zrejmé akými úvahami sa mal odvolací súd riadiť pri vyhodnocovaní obsahu predložených zmlúv, čo nepochybne zakladá vadnosť predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska nepreskúmateľnosti, ktorou sa porušilo právo žalobcu na spravodlivý súdny proces nedostatočným odôvodnením rozhodnutia.“ V kontexte uvedeného dovolateľ konštatoval, že pokiaľ odvolací súd

pri posúdení záväzkového vzťahu vychádzal z doterajšej obchodnej praxe zaužívanej medzi stranami sporu, z rozhodnutia nevyplýva, akým spôsobom mal odvolací súd túto prax preukázanú. Taktiež podľa dovolateľa nie je zrejmé, na základe čoho vyvodil odvolací súd záver, že predmetné zmluvy nemožno posúdiť ako zmluvy o preprave, nakoľko túto úvahu nepodporil žiadnou právnou normou a ani judikatúrou, ktorá by vylučovala uzavretie zmluvy o preprave na základe tzv. formulárovej zmluvy. Rovnako tak sa odvolací súd nevysporiadal s odvolacím argumentom žalobcu, podľa ktorého zo strany žalovaného došlo ku konkludentnému akceptovaniu návrhu zmluvy o preprave, na základe čoho bola medzi sporovými stranami vždy uzavretá práve zmluva o preprave. Dovolateľ zdôraznil, že v zmysle § 621 OBZ je možné, aby dopravca na základe zmluvy o preprave vecí plnil svoj záväzok prostredníctvom iného dopravcu, s čím sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí nevysporiadal, rovnako ako sa nevysporiadal s obsahom bodu 7 predmetných zmlúv, v ktorom bolo dohodnuté použitie ustanovení Dohovoru o prepravnej zmluve v medzinárodnej cestnej nákladnej doprave (CMR), vyhl. č. 11/1975 Zb.

(ďalej tiež „Dohovor CMR“). V súvislosti s prípustnosťou dovolania v zmysle § 420

písm. f) CSP dovolateľ namietal nedostatok riadneho odôvodnenia napadnutého rozsudku aj k záveru o adekvátnom vynaložení odbornej starostlivosti žalovaným pri zabezpečovaní prepravy tovaru, resp. pri výbere dopravcu a poukázal na vnútornú rozporupnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku, a to aj v časti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania.

13. Vo vzťahu k namietanej vade podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolateľ uviedol,

že rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnom spore záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorú formuloval nasledovne: „Možno za postup s odbornou starostlivosťou považovať taký postup, keď žalovaný zveril vykonanie prepravy dopravcovi, s ktorým doposiaľ nebol v žiadnom kontakte bez toho, aby skúmal dôveryhodnosť, spoľahlivosť, existenciu firmy dopravcu?“ Podľa názoru dovolateľa, žalovaný nevynaložil odbornú starostlivosť pri výbere dopravcu, keďže požiadavka odbornej starostlivosti nie je naplnená len tým, že žalovaný vyhľadal v počítačovom programe subjekt, ktorý ponúka služby dopravcu, ak tento program negarantuje správnosť poskytovaných údajov.

Vynaloženie odbornej starostlivosti podľa dovolateľa má spočívať napr. v overení finančnej stability subjektu, v posúdení stabilnosti a dlhodobosti poskytovania služieb, v zisťovaní referencií od iných subjektov, v uskutočnení osobného stretnutia s predstaviteľmi daného subjektu, najmä ak sa jedná o prvú spoluprácu s takýmto subjektom. Keďže žalovaný v konaní nepoprel, že s dopravcom spolupracoval prvýkrát, pričom nevykonal žiadny z vyššie uvedených úkonov, je dovolateľ presvedčený, že požiadavka vynaloženia odbornej starostlivosti nebola zo strany žalovaného splnená, v dôsledku čoho žalovaný zodpovedá žalobcovi za vzniknutú škodu.

14. Žalovaný sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP veta pred bodkočiarkou), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru o prípustnosti dovolania v zmysle

ust. § 420 písm. f) CSP a v tejto časti aj o jeho dôvodnosti.

K právnej úprave prípustnosti dovolania.

16. Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to

zákon pripúšťa. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

17. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.
K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

19. Podľa ust. § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany ako dôsledok nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.
Relevantnými znakmi, charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, sú zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.
Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

22. Dovolateľ ako dôvod, z ktorého vyvodzuje prípustnosť dovolania, uvádza ustanovenie § 420 písm. f) CSP, s tým, že namieta vady odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku ako aj ním potvrdeného rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa dovolateľa mu ako žalujúcej strane mal odvolací súd

svojím nesprávnym procesným postupom znemožniť, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K tvrdenej vade predpokladanej ustanovením § 420 písm. f) CSP malo dôjsť v dôsledku toho, že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nie je dostatočne presvedčivé, je vnútorne rozporuplné a nelogické, pričom neobsahuje jednoznačné konkretizované odpovede na relevantné právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie vo veci samej. V dôsledku toho sa dovolateľovi javí rozhodnutie odvolacieho súdu ako svojvoľné a nepreskúmateľné.

23. Podľa ust. § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

24. Podľa ust. § 393 ods. 2 prvá veta CSP, v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté.

25. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

26. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). Práve o taký prípad ide v danej veci, keďže v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolacieho súdu nie sú dostatočne vyjadrené dôvody vedúce k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie, pričom chýbajú jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (predmetom konania).

27. Dovolací súd pred prijatím vyššie uvedeného záveru preskúmal v rámci danom námietkami dovolateľa tak odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie a v potrebnom rozsahu tiež postup oboch súdov nižších inštancií, predchádzajúci vydaniu dotknutých rozhodnutí, aby mohol posúdiť, ktoré skutkové a právne otázky boli relevantné pre rozhodnutie vo veci a či odpoveď na tieto otázky, a to v zákonom vyžadovanej kvalite, sa premietli do napadnutého rozhodnutia. V tomto ohľade dospel k záveru, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí neposkytol primeranú a dostatočnú odpoveď na námietky žalobcu vymedzené v jeho odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie.

28. Podľa názoru dovolacieho súdu, je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu (ako aj súdu prvej

inštancie) v časti ohľadom kvalifikácie záväzkového vzťahu medzi stranami sporu neúplné a nepostačujúce. Ide pritom o kľúčovú prejudiciálnu otázku vo vzťahu k žalobcom uplatnenému peňažnému nároku na náhradu škody, ktorý sa odvíja od tvrdenia o porušení záväzkovej povinnosti žalovaného.

29. V prvom rade je potrebné aj vo všeobecnosti uviesť, že na to, aby bolo možné súdom prikrôčiť k posúdeniu žalobou uplatneného nároku, tak z hľadiska tvrdených skutočností, o ktoré žalobca nárok opiera, ako aj z hľadiska podradenia skutkového stavu zisteného v konaní pod hypotézu určitej súdom aplikovanej právnej normy, je potrebné ustáliť predmet konania. Inak povedané je potrebné zo strany súdu jednoznačne identifikovať uplatnený nárok ako predmet civilného sporu a vlastného meritórneho rozhodnutia. Len tak je možné zo strany súdu správne zamerať dokazovanie a po jeho vyhodnotení, na zistený skutkový stav týkajúci sa konkrétneho nároku žalobcu aplikovať správne právne normy a tie aj správne interpretovať. Takto súdom prijaté závery sa následne musia, spôsobom predpísaným zákonnou úpravou civilného sporového konania, premietnuť do súdneho rozhodnutia a to tak do jeho výrokovej časti ako aj do jeho odôvodnenia. Správne ustálenie (identifikovanie) predmetu konania je tak určujúce nielen pre meritórne rozhodnutie civilného súdneho sporu, ale aj pre jeho odôvodnenie.

30. Najvyšší súd už predtým judikoval, že predmet konania (obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitom), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opisanim skutkového deja (causa petendi). Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcov v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný návrh (uznesenie najvyššieho súdu z 25. novembra 2020, sp. zn. 7Cdo/268/2019, m. m. rozsudok z 22. apríla 2020, sp. zn. 5Obo/10/2020). Taktiež v uznesení z 28. apríla 2022, sp. zn. 2Obdo/4/2021 najvyšší súd v rovnakej súvislosti poukázal na dôvodovú správu k Civilnému sporovému poriadku, v ktorej zákonodarca precizoval, že za zmenu žaloby je potrebné považovať akékoľvek zásahy, doplnenie, upresnenie uplatneného nároku alebo skutočností, o ktoré žalobca uplatnený nárok opiera. Ďalej súd zdôraznil, že na rozdiel od kvalitatívnej alebo kvantitatívnej zmeny návrhu, podstatnou zmenou alebo doplnením rozhodujúcich skutočností, nedochádza (nemusí dôjsť) k zmene žalobného petitu. Preto vyhodnotenie zásahu, doplnenia, upresnenia žalovaného nároku alebo skutočností uplatnených žalobcom v podanej žalobe podlieha hodnotiacemu úsudku konajúceho súdu, ktorý sa odvíja od žalobcom predloženého skutkového základu.

31. Z obsahu spisu konkrétne vyplýva, že žalobca dňa 13. februára 2015 podal žalobu, s doručením súdu prvej inštancie 17. februára 2015, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplattenia pôvodne sumy 28.711,60 eur s príslušenstvom, titulom náhrady škody na prepravovanej (stratenej) zásielke s tvrdením, že na základe objednávky žalobcu, akceptovanej dňa 18. decembra 2014, sa žalovaný zaviazal prepraviť určitý tovar v stanovenom termíne z miesta nakládky v SR na dohodnuté miesto vykládky v Maďarsku. Na pojednávaní 30. novembra 2015 zástupca žalobcu zhodne s odôvodnením žaloby uviedol, že „medzi účastníkmi v minulosti prebehla zmluvná spolupráca, a to konkrétne 22 prípadov prepravy“ a konateľ žalobcu uviedol: „stále bola dohodnutá zmluva o vykonaní prepravy, za to som platil“. Na záver tohto pojednávania, reagujúc na obranu žalovaného, však zástupca žalobcu predniesol, že v prípade, ak by súd zmluvný vzťah medzi stranami sporu posúdil podľa úpravy zasielateľskej zmluvy, žiada žalovanú sumu priznať ako náhradu škody na prevzatej zásielke z titulu zodpovednosti zasielateľa, ktorý „nepristupoval s odbornou starostlivosťou pri výbere dopravcu“. V uvedených prípadoch škody pritom ide o odlišný druh zodpovednosti za náhradu škody, majúci iný skutkový ako aj právny základ.

32. Súd prvej inštancie o takejto zmene žaloby spočívajúcej v inom nároku na náhradu škody (voči zasielateľovi), uplatňovanom in eventum na odlišnom skutkovom základe, procesne nerozhodol v zmysle § 95 ods. 1 až 3 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok

(od 1. júla 2016 ide o § 140 ods. 1 až 3 CSP), ďalej konal a rozhodol v poradi prvým rozsudkom zo 16. mája 2016, č. k. 4Cb/28/2015-239. Týmto rozsudkom v prvom výroku zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 24.803,52 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody na prepravovanej zásielke, keď konštatoval zodpovednosť žalovaného ako dopravcu za porušenie záväzku vyplývajúceho z medzi stranami uzavretého zmluvného vzťahu podľa § 610 OBZ (zmluva o preprave veci).

33. Na odvolanie žalovaného odvolací súd uznesením č. k. 1Cob/8/2017-305 z 27. februára 2018 zrušil (v poradi prvý) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a vo výroku o trovách konania a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Dôvod kasácie v podstate spočíval v naplnení ust. § 389 ods. 1 písm. c) CSP, v zmysle ktorého súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy. Odvolací súd tu zaujal právny názor, že z už dovedty vykonaného dokazovania v danom prípade „bolo preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným došlo k uzavretiu zasielateľských zmlúv v zmysle § 601 a nasl. Obchodného zákonníka. ... Bude ...úlohou súdu prvej inštancie nanovo vykonať a doplniť dokazovanie,.....následne bude možné spoľahlivo prijať záver o tom, či v danom prípade ide o zasielateľskú zmluvu, ktorá je typická pre činnosť špeditérov. Až následne bude možné spravodlivo posúdiť, či žalovaný zodpovedá za škodu žalobcovi. ... dôkazné bremeno je výlučne na žalobcovi“.

34. Na následne vykonanom pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 4. júna 2018 žalobca zotrval na tom, že ide o zodpovednosť dopravcu, keďže medzi stranami ide o zmluvu/zmluvy o preprave veci a zdôraznil úpravu v § 621 OBZ. Súčasne žiadal, aby v prípade posúdenia zmlúv ako zasielateľských, bola peňažná náhrada škody priznaná z titulu buď zmluvne založenej - rozšírenej zodpovednosti zasielateľa, a to za náhradu škody na prepravovaných veciach, keďže „si žalobca a žalovaný dohodli akým spôsobom žalovaný zodpovedá žalobcovi za škodu a to v zmysle...bodu 1 a 7 zmluvy o preprave“, alebo z titulu zodpovednosti zasielateľa za náhradu škody podľa § 603 OBZ z dôvodu, že „žalovaný porušil svoju povinnosť konať s vynaložením odbornej starostlivosti, pri výbere vhodného a spoľahlivého dopravcu“. Tento prednes žalobcu sa v podstate zhodoval s jeho predchádzajúcou argumentáciou napr. v písomnom vyjadrení z 5. januára 2016. Vo vyjadrení z 9. júla 2018 a obdobne vo vyjadrení z 27. mája 2020 žalobca výslovne uviedol, že trvá na tom, že „žalovaný ako dopravca zodpovedá žalobcovi ako odosielateľovi za škodu, ktorá žalobcovi vznikla na zásielke v zmysle § 622 Obchodného zákonníka. Eventuálne,že žalovaný ako zasielateľ zodpovedá žalobcovi ako príkazcovi za škodu, ktorá žalobcovi vznikla stratou zásielky v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného ako zasielateľa konať s odbornou starostlivosťou pri obstaraní prepravy, a to v zmysle ust. § 603 Obchodného zákonníka“. Súd prvej inštancie bez ďalšieho procesného postupu k týmto úkonom žalobcu rozhodol dňa 28. mája 2020 v poradi druhým, žalobu v predmetnej časti zamietajúcim, rozsudkom, v ktorom posudzoval nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanému z titulu jeho zodpovednosti ako zasielateľa (§ 601 a nasl. OBZ) a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil dovolaním napadnutým rozsudkom.

35. Z ustanovenia § 139 CSP vyplýva, že žalobca môže počas konania so súhlasom súdu meniť žalobu. Podľa § 140 ods. 2 CSP zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Podľa § 142 ods. 1 a 2 CSP, o prípustnosti zmeny žaloby súd rozhodne spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania. Uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, doručuje súd subjektom, ak neboli prítomní na pojednávaní, na ktorom nastala zmena, do vlastných rúk.

36. Pojem náhrada škody v obchodnom a ani v občianskom práve nemá legálnu definíciu. Samotný pojem náhrada škody býva najčastejšie definovaný prostredníctvom funkcií zodpovednosti za škodu ako prostriedok, ktorým právny poriadok zabezpečuje ochranu majetku a vyrovnanie vzniknutej majetkovej

ujmy. Náhrada škody je definovaná predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu a rozsahom ujmy, ktorú nahrádza, a spôsobom, akým je náhrada škody poskytovaná (porovnaj MITTERPACHOVÁ, J. *Zodpovednosť za škodu v obchodnom práve*. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015, s. 68, tiež napr. PELIKÁNOVÁ, I. a kol. *Obchodní právo*. II. díl, Praha : Codex, 1993, s. 133, PLÍVA, S. *Obchodní závazkové vztahy*. Praha : ASPI, 2006, s. 139).

37. V danom prípade žalobca v celom konaní pred súdmi nižších inštancií zotrval na svojej skutkovej a právnej argumentácii o vzniku škody na jeho strane v príčinnej súvislosti s porušením existujúcej zmluvnej povinnosti žalovaného ako dopravcu zodpovedajúceho za škodu na prepravovanej zásielke, vyplývajúcej z troch samostatných zmlúv o preprave vecí (§ 610 a nasl. OBZ). Napriek tomu, že žalobca v priebehu konania v reakcii na obranu žalovaného následne doplnil/zmenil skutkové tvrdenia tak, že uplatnená peňažná pohľadávka by eventuálne mohla predstavovať náhradu škody na prevzatej zásielke vzniknutej pri obstarávaní prepravy zasielateľom pre žalobcu, v príčinnej súvislosti s porušením zmluvnej povinnosti žalovaného ako zasielateľa konať s vynaložením odbornej starostlivosti vyplývajúcej z troch samostatných zasielateľských zmlúv (§ 601 a nasl. OBZ), tak súdy nižších inštancií vo veci meritorne rozhodli bez toho, aby ustálili predmet svojho konania a rozhodovania. Vo vyjadrení z 9. júla 2018 žalobca poskytol ďalšie skutkové tvrdenia a zhrnul svoju argumentáciu tak, že „žalovaný ako dopravca zodpovedá žalobcovi ako odosielateľovi za škodu, ktorá žalobcovi vznikla na zásielke v zmysle § 622 Obchodného zákonníka. Eventuálne v prípade, ak súd posúdi vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako zasielateľskú zmluvu má žalobca za to, že žalovaný ako zasielateľ zodpovedá žalobcovi ako príkazcovi za škodu, ktorá žalobcovi vznikla stratou zásielky v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti žalovaného ako zasielateľa konať s odbornou starostlivosťou pri obstaraní prepravy, a to v zmysle § 603 Obchodného zákonníka.“

38. Dovolací súd uvádza, že v prípade tak zodpovednosti dopravcu za škodu na zásielke, ako aj v prípade zodpovednosti zasielateľa za škodu ide o osobitné druhy objektívnej zodpovednosti za škodu, obsiahnuté v osobitných ustanoveniach OBZ, v závislosti od odlišnosti uzavretých zmluvných typov (zmluva o preprave vecí, zasielateľská zmluva). V prípade zmluvy o preprave vecí „(d)opravca zodpovedá za nesplnenie všetkých povinností, na ktoré je povinný podľa zmluvy o preprave. Osobitne je upravená zodpovednosť dopravcu za škodu, ktorá vznikla na prepravovanej zásielke.

Zodpovednosť dopravcu za škodu na zásielke je tradične v právnych poriadkoch upravená odlišne od všeobecnej úpravy zodpovednosti za škodu. Odlišné podmienky zodpovednosti sa týkajú predpokladov zodpovednosti, rozsahu náhrady škody a spôsobu náhrady škody. Zodpovednosť za škodu na zásielke je objektívnou zodpovednosťou.

Objektívna zodpovednosť dopravcu za škodu na zásielke je vymedzená časovo tak, že dopravca zodpovedá za škodu, ktorá vznikne od prijatia zásielky až do jej vydania príjemcovi. ... Zákon nevyžaduje ako predpoklad zodpovednosti porušenie povinnosti dopravcom, v dôsledku čoho jediným predpokladom pre vznik zodpovednosti za škodu je vznik škody na zásielke od jej prevzatia do vydania.“ (Patakyová, M. a kol.

Obchodný zákonník. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2022, s.1605). V prípade zasielateľskej zmluvy „(z)asielateľ zodpovedá príkazcovi za škodu na prevzatej zásielke vzniknutú pri obstarávaní prepravy. Zodpovednosti sa zbaví iba za predpokladu, že preukáže, že škodu nemohol odvrátiť pri vynaložení odbornej starostlivosti“

(tamtiež, s. 1585). A preto aj keď u uvedených zodpovedností za škodu je ich významným znakom možnosť liberácie pri preukázaní konania s odbornou starostlivosťou, ide o odlišnú osobitnú úpravu, ktorá predpokladá iné podmienky zodpovednosti povinného subjektu a rovnako je kvalitatívne odlišný aj pojem odbornej starostlivosti. Dopravca v rámci tzv. všeobecného liberačného dôvodu (§ 622 ods. 1 OBZ) nezodpovedá za škodu na prepravovanej zásielke vtedy, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení odbornej starostlivosti. Zasielateľ nezodpovedá za škodu na prevzatej zásielke vtedy, ak preukáže, že ju nemohol odvrátiť pri vynaložení odbornej starostlivosti (§ 603 ods. 2 OBZ). Obsah pojmu odborná starostlivosť dopravcu a odborná starostlivosť zasielateľa sa však líši opäť v závislosti od odlišností uzavretých zmlúv (prepravnej, zasielateľskej) ako aj od právnej

úpravy týchto zmluvných typov (predovšetkým v kogentných ustanoveniach OBZ).

39. Vyššie uvedené dovolací súd uvádza v súvislosti so zistením a záverom, že oba sudy nižších inštancií meritorne rozhodli o nároku uplatnenom žalobou posudzujúc ho v podstate len z hľadiska eventuálne tvrdenej zodpovednosti zasielateľa, hoci podľa žaloby zostal predmetom konania nárok žalobcu voči žalovanému ako dopravcovi na náhradu škody na prepravovanej zásielke. Bez náležitého, zákonnej úprave zodpovedajúceho procesného postupu v zmysle § 139 a nasl. CSP, ktorým by došlo k rozhodnutiu o prípustnosti (prípustení) zmeny žaloby, tak oba sudy nižších inštancií zaťažili svoje konanie a rozhodovanie o inom než pôvodne žalovanom nároku (tu zo zodpovednosti dopravcu za škodu na prepravovanej zásielke), procesnou vadou, v dôsledku ktorej nemôže obstať ako úplné, dostatočné a preskúmateľné ani odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Ide o rozhodnutie potvrdzujúce rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bol riešený nárok zo zodpovednosti zasielateľa za škodu, ktorý sa však vzhľadom na priebeh konania a opomenutie postupu podľa § 139 a nasl. CSP (do 30. júna 2016 podľa § 95 OSP), doteraz de lege nestal predmetom súdneho konania.

40. Dovolací súd dodáva, že súd sa v civilnom sporovom konaní môže zaoberať (formálne a vo výsledku) totožne znejúcim petítom, avšak (materiálne, obsahovo) z titulu viacerých, popri sebe (alternatívne, eventuálne) tvrdených odlišných nárokov, ktoré takto uplatní buď už pri podaní žaloby, alebo zmenou žaloby v priebehu konania.

Z ust. § 139 CSP vyplýva, že žalobca môže počas konania meniť žalobu, avšak len so súhlasom súdu. Podľa ust. § 140 ods. 1 CSP zmenou žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo (kvantitatívna zmena) alebo sa uplatňuje iné právo (kvalitatívna zmena). Podľa ods. 2 tohto ustanovenia zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Za podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností je potrebné považovať uplatňovanie nároku/nárokov na náhradu škody za stratu zásielky, vychádzajúcich z celkom odlišných osobitných úprav zodpovednosti zasielateľa za škodu na prevzatej zásielke, resp. za výber dopravcu, oproti pôvodne tvrdenej zodpovednosti dopravcu za škodu na prepravovanej zásielke.

41. Vychádzajúc z obsahu žaloby, podaní a prednesov žalobcu v celom konaní, v danom prípade žalobca najskôr svoj uplatnený nárok na peňažnú náhradu škody skutkovo a právne odvodzoval z titulu zodpovednosti žalovaného ako dopravcu za škodu na prepravovanej zásielke a následne v priebehu konania v zmysle podstatnej zmeny resp. doplnenia rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, eventuálne z titulu zodpovednosti zasielateľa. V takom prípade však bolo potrebné dodržať postup v konaní pred súdom prvej inštancie podľa § 139 a nasl. CSP a rozhodnúť o prípustnosti zmeny žaloby, čo sa v danom prípade nestalo (v zmysle § 371 CSP žalobu nemožno meniť v odvolacom konaní).

42. Uvedenou procesnou vadou bolo zaťažené nielen celé konanie predchádzajúce napadnutému meritornému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ale aj samotné rozhodnutie a jeho odôvodnenie, ktoré tak z hľadiska zákonnosti a tiež nedostatočne vyjadrených dôvodov v zmysle § 220 ods. 2 a § 393 ods. 2 CSP nemôže obstať. Uvedené závery sa rovnako týkajú odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré v danom prípade, pri potvrdzujúcom výroku odvolacieho rozsudku s týmto tvoria jeden organický celok. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rovnako ani z rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo možné zreteľne vyrozumiť podstatné skutkové zistenia a právne úvahy súdu vedúce k záveru o uzavretí toho - ktorého zmluvného vzťahu sporových strán. V tomto smere, pri zjavných pochybnostiach o zmluvnom type, nestačil v zásade len všeobecný poukaz na predchádzajúcu obdobnú obchodnú prax strán, keďže ani z tejto praxe sudy nezaujali presvedčivé a dostatočné vysvetlenie k uzavretým zmluvám majúcim tvoriť základ záväzkového vzťahu strán. Opomenúc to, že doteraz z procesného hľadiska zostal predmetom konania nárok na náhradu škody uplatňovaný žalobcom z tvrdených zmlúv o preprave vecí podľa § 610 a nasl. OBZ, resp. podľa Dohovoru CMR (z doteraz zisteného skutkového stavu nesporne vyplynul medzinárodný charakter prepravy dotknutých 3 zásielok), dovolací súd uvádza, že bolo potrebné pri závere o uzavretí či už prepravných zmlúv alebo zmlúv zasielateľských, explicitne vyjadriť,

či došlo k splneniu esenciálnych náležitostí pre vznik takých zmlúv stanovených príslušnou právnou úpravou. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižších súdov toto nemožno vyrozumiť. V tomto smere nepostačuje len citácia právnych noriem aplikovaných na zistený skutkový stav, ale aj dostatočné a preskúmateľné vysvetlenie ich interpretácie. Z rozhodnutí nie je zrejmé, ktorý úkon zmluvnej strany považovali sudy za ofertu a ktorý za jej akceptáciu, ku ktorému momentu teda zmluva vznikla a čo bolo jej obsahom. Bez uvedeného nie je možné správne podradenie skutkových zistení pod hypotézu konkrétnej právnej normy a teda správny záver o uzavretí konkrétnej zmluvy (zmluvného typu). To sa týka či už zmluvy prepravnej (pri doterajšom závere súdov o tom, že k jej uzavretiu nedošlo) ako aj zmluvy zasielateľskej.

43. Za predčasné, a tým nedostatočné, neúplné a nepreskúmateľné, je potom potrebné považovať aj posúdenie prípadnej zodpovednosti žalovaného ako zasielateľa (tu znova odhliadnuc od absencie postupu podľa § 139 a nasl. CSP). Odvolací súd pri posudzovaní novej zodpovednosti žalovaného za škodu vzniknutú na strane žalobcu totiž opomenul zohľadniť viaceré možnosti vyplývajúce z právnej úpravy o zasielateľskej zmluve a pri posudzovaní skutkového stavu z hľadiska jeho podradenia konkrétnej (vhodnej) právnej normy a jej náležitej interpretácie, sa k nim nevyjadril. Z doterajšieho skutkového stavu ako vyplynul z dokazovania pred súdmi nižších inšancií a tiež z dokazovania vykonaného orgánmi činnými v trestnom konaní ohľadom krádeže prepravovaného tovaru, vyplynulo konštatovanie, že žalovaný je „špedičná spoločnosť“, u ktorej si žalobca objednal prepravu tovaru, ktorú reálne vykonala ako dopravca spoločnosť JANEX TRANS s.r.o.“ Pre správnu právnú kvalifikáciu skutkového stavu zisteného v dokazovaní ako aj pre dostatočne a preskúmateľne odôvodnené rozhodnutie odvolacieho súdu však bolo potrebné dať relevantnú odpoveď na otázku, či je možné na základe doterajšieho dokazovania kvalifikovať prejavenu vôľu žalobcu a žalovaného ako zhodnú vôľu smerujúcu k uzatvoreniu prepravnej zmluvy alebo vôľu, ktorá smerovala k uzatvoreniu zmluvy iného typu, popr. zmluvy nepomenovanej. Len odkaz na obdobne prebiehajúcu predchádzajúcu obchodnú prax strán, v rámci ktorej nevznikol žiadny spor, nie je postačujúci, keďže odvolací súd ako ani súd prvej inšancie k tejto zistenej obchodnej praxi nezaujali jednoznačný právny záver. Z rozhodnutia nie je dostatočne identifikovateľné posúdenie vzájomných práv a povinností strán tvoriacich obsah ich záväzkového vzťahu a jeho právna kvalifikácia. Pri vzájomne si odporujúcich vyjadreniach strán, čo mienili svojimi úkonmi smerujúcimi k uzavretiu ich právneho vzťahu, aká bola ich zhodná vôľa, bolo potrebné k tomu produkované dôkazy vyložiť za pomoci výkladových pravidiel obsiahnutých predovšetkým v § 266 OBZ a tiež v § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka; uzatvárania zmlúv sa týka tiež všeobecná úprava v § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka. Uvedené však v napadnutom rozhodnutí absentuje, obdobne tak aj v predchádzajúcom kasačnom rozhodnutí odvolacieho súdu a preto nebol postačujúci ani odkaz na toto uznesenie odvolacieho súdu a jeho závery. Pri posúdení, či a aká zmluva vznikla, je nevyhnutné identifikovať a posúdiť splnenie všetkých podstatných náležitostí toho ktorého zmluvného typu, pri nominálnych zmluvách je podstatné zistenie a posúdenie dostatočne určeného predmetu záväzkov strán.

44. Dovolací súd už v minulosti vyslovil, že ak obsah záväzkového vzťahu, z ktorého žalobca uplatňuje svoj nárok, spadá pod režim Obchodného zákonníka, jeho výklad treba uskutočniť nielen podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale aj podľa § 266 Obchodného zákonníka, v ktorom je osobitná úprava výkladových pravidiel pre výklad právnych úkonov v obchodných záväzkových vzťahoch. V zmysle § 266 OBZ teda musí byť zistený úmysel toho, kto konal, a pokiaľ ho nemožno zistiť, alebo sa zmluvné strany v sledovanom úmysle právneho úkonu rozchádzajú, treba vychádzať z významu, aký by bežný podnikateľ prejavenej vôli prikladal, a ďalej z toho, aký význam sa prikladá v právnom úkone použitým výrazom podľa obchodných zvyklostí. Pri nemožnosti zistenia hľadiska subjektívneho (úmysel konajúcich), prichádza do úvahy objektívne hľadisko. Vždy sa však, ako z hľadiska subjektívneho, tak aj objektívneho, musí brať ohľad na všetky okolnosti súvisiace

s prejavom vôle, vrátane rokovania o uzavretí zmluvy, praxe, ktorú medzi sebou zmluvné strany zaviedli, ako aj následné správanie sa strán, pokiaľ to povaha veci pripúšťa (uznesenie najvyššieho súdu z 31. októbra 2022, sp. zn. 4Obdo/73/2021).

45. Dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ žalobca tvrdil a preukazoval „zaužívané obchodné zvyklosti“ strán, bolo potrebné sa zo strany odvolacieho súdu vysporiadať s tým, či existencia obdobnej obchodnej praxe predchádzajúcej tu posudzovaným prípadom mohla mať/mala vplyv na vznik a posúdenie vo veci tvrdených predmetných troch zmlúv.

V tomto ohľade doteraz neboli dané relevantné odpovede na otázky, že ak zo strany žalobcu bol daný návrh (č.l. 48 spisu) na uzavretie zmluvy (akej ?) v písomnej forme, pričom

v návrhu sa pre jeho akceptáciu vyžadovali podpisy, potom pri absencii podpisov či došlo k uzavretiu zmluvy, v ktorom momente, v akej forme a s akým obsahom. Určitú výpovednú hodnotu, s ktorou sa súdy nižších inštancií rovnako nevysporiadali, má doložená poisťná zmluva týkajúca sa poistenia žalovaného ako zasielateľa za škodu. Avšak právny názor poisťovateľa (UNION) v jeho oznámení, že do konania ako intervenient nevstupuje,

o tom, že išlo o škodu počas vykonávania prepravy tovaru a že žalovaný tu nevystupoval ako zasielateľ, nie je smerodajný. Posúdenie dotknutých právnych úkonov, od ktorých žalobca odvodzuje uplatnený nárok, ako aj uplatneného nároku, náleží výhradne súdu.

46. Dovolací súd v minulosti vyslovil aj to, že „súdy nižších stupňov v občianskom súdnom konaní spravidla postupne riešia viacero otázok, pričom z pohľadu konania ako celku ide o reťazec po sebe idúcich otázok a ich riešení, v ktorom neskôr riešená otázka vychádza z výsledkov riešenia skôr nastolenej otázky. Proces prijímania právnych záverov je v dôsledku tohto zároveň aj procesom postupného odmietania skorších alternatív riešenia“ (uznesenie najvyššieho súdu z 30. júla 2015 sp. zn. 5Obdo/49/2014).

47. Je teda zrejmé, že primárnym v danom prípade bude ustálenie predmetu konania (§ 139 a nasl. CSP). V prípade, že predmetom konania bude peňažný nárok na náhradu škody voči žalovanému ako dopravcovi a event. ako zasielateľovi, je potrebné rovnocenne posúdiť a vyhodnotiť obe tieto eventuality. V prípade škody voči dopravcovi

(pri závere o vzniku prepravnej zmluvy) je potrebné pri právnom posúdení zohľadniť úpravu podľa Dohovoru CMR, keďže miesto nakládky a miesto vykládky ležali na území dvoch rôznych štátov spadajúcich pod pôsobnosť tohto dohovoru a tiež vyhodnotiť, či nešlo o prípad plnenia pomocou ďalšieho dopravcu, ako tvrdí žalobca, kedy dopravca zodpovedá akoby prepravu uskutočňoval sám. V prípade negatívnych odpovedí na predchádzajúce možnosti, pri škode voči zasielateľovi (pri závere o vzniku zasielateľskej zmluvy)

je potrebné preskúmať a dať v skutkovej a právnej rovine relevantnú, dostatočne odôvodnenú odpoveď aj na otázku, či žalovaný prepravu, ktorú mal obstarat', (ne)uskutočnil sám; pri negatívnej odpovedi je ďalej možné posudzovať zodpovednosť zasielateľa v zmysle § 603 ods. 1 OBZ.

48. K časti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu týkajúcej sa vynaloženia odbornej starostlivosti zasielateľa, dovolací uvádza, že absentovalo aj potrebné vysvetlenie,

čo sa rozumie pod pojmom odborná starostlivosť. Vo všeobecnosti pod odbornou starostlivosťou zasielateľa sa rozumie starostlivosť vychádzajúca zo znalostí a skúseností z odboru zasielateľstva, najmä z obstarávania prepravy vecí a z úkonov súvisiacich s prepravou. Neprihliada sa na skutočný stav znalostí a skúseností subjektu zasielateľa a jeho zamestnancov. Jedná sa teda o objektívne kritérium, ktoré sa aplikuje na konkrétne prípady, pričom v prípade vzniku sporu slúži ako podklad pre rozhodnutie aj vyjadrenie znalca z odboru zasielateľstva. Toto objektívne kritérium stanovuje určitý štandard, podľa ktorého sa posudzuje plnenie povinností zasielateľa. V zmysle uvedeného musí zasielateľ vedieť odborne posúdiť výhody a riziká spojené s vykonaním konkrétnej prepravy, predovšetkým sa jedná o optimálny výber dopravcu vzhľadom na ekonomické hľadisko a vzhľadom na hľadisko prepravnej doby, pričom je nutné brať do úvahy povahu a hodnotu prepravovaného tovaru v súvislosti s rizikom straty alebo poškodenia. V danom prípade

je zrejmé, že sa jednalo o tovar značnej hodnoty. Žalovaný vybral na prepravu tohto tovaru obchodnú

spoločnosť na základe databázy programu RAAL TRANS.

Overenie spoľahlivosti tohto dopravcu prebehlo len na základe informácií, ktoré daný program poskytuje. V zmysle rozhodnutí súdov nižších inštancií sa jedná o postup v súlade s vynaložením odbornej starostlivosti. Dovolateľ uvedený záver namietal už v odvolaní, pričom podľa jeho názoru sa nejedná o postup v súlade s vynaložením odbornej starostlivosti a rovnako tvrdil, že len na základe výpovede svedka, ktorým

je zamestnankyňa žalovaného, nie je možné ustáliť, či sa skutočne jednalo o postup v súlade s vynaložením odbornej starostlivosti. Odvolací súd v súvislosti s predmetnou námietkou len zrekapituloval úvahy súdu prvej inštancie, pričom k podstate danej námietky žalobcu nezaujal žiadne stanovisko napriek tomu, že sa jedná o podstatnú námietku, keďže od preukázania vynaloženia odbornej starostlivosti záviselo rozhodnutie vo veci samej o nároku na náhradu škody. Aj z tohto hľadiska rozhodnutie odvolacieho súdu neposkytuje presvedčivé odpovede na všetky podstatné námietky a tvrdenia obsiahnuté v odvolaní.

49. Napokon bola opodstatnená aj dovolacia námietka o rozporupnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku. Oproti rozhodnutiu súdu prvej inštancie nárok zamietajúcemu totiž celkom zmätočne vyznieva konštatovanie v ods. 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, že „správne preto postupoval súd prvej inštancie pokiaľ žalobe vo veci samej vyhovel“, čo odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Uvedené rovnako viedlo dovolací súd k záveru o celkovej nepresvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

50. Podľa ust. § 449 ods. 1 a 2 CSP, ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší. (2) Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu.

51. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru o prípustnosti a tým aj dôvodnosti dovolania z dôvodov v zmysle § 420 písm. f) CSP a pri zistení tak závažnej vady v procesnom postupe súdov oboch nižších inštancií považoval za jediný prostriedok nápravy zrušenie ako napadnutého rozsudku odvolacieho súdu tak aj rozsudku súdu prvej inštancie.

52. Vzhľadom na zrušenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f) CSP a vyššie uvedené dôvody tohto zrušenia, sa dovolací súd už ďalej nezaoberal prípustnosťou dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP, nakoľko preskúmanie právneho posúdenia veci dovolacím súdom v danom prípade nie je možné.

Konštatované neúplné, nedostatočné, a tým nepreskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, no najmä predčasnosť ním prijatých záverov vylučuje relevantný právny záver, ktorého správnosť alebo nesprávnosť by mohol dovolací súd v tomto štádiu dovolacieho konania preskúmať.

53. Len pre úplnosť dovolací súd dodáva, že vzhľadom na vyššie uvedené dôvody zrušenia rozhodnutí oboch súdov nižších súdov, so záverom o nepreskúmateľnosti ich odôvodnení, a pri absencii ustálenia predmetu konania zákonom predpísaným spôsobom tiež predčasnosti rozhodnutia vo veci samej, tieto dôvody by nedovoľovali dovolaciemu súdu zodpovedať dovolateľom formulovanú právnu otázku vyvodzovanú ako dovolací dôvod v zmysle § 421 písm. b) CSP. Dovolateľ sa pýtal, „či za postup s odbornou starostlivosťou možno alebo nemožno považovať taký postup, keď žalovaný zveril vykonanie prepravy dopravcovi, s ktorým dosiaľ nebol v žiadnom kontakte bez toho, aby skúmal dôveryhodnosť, spoľahlivosť, existenciu firmy dopravcu“. Nastolená právna otázka je v kontexte absencie ustálenia predmetu konania rovnako predčasná. Napokon dovolací súd len poznamenáva, že odvolací súd v ods. 39 napadnutého rozhodnutia síce konštatoval, že porušenie odbornej starostlivosti pri zabezpečovaní prepravy predmetného tovaru na strane žalovaného nebolo preukázané, avšak bez toho, aby pri tomto závere predtým náležite interpretoval ním aplikované ust. § 603 ods. 1 OBZ vrátane vymedzenia a vysvetlenia pojmu odborná starostlivosť zasielateľa a až následne s vyhodnotením splnenia tejto zákonnej podmienky riadneho výkonu činnosti zasielateľa posudzujúc konkrétny skutkový stav vo veci.

54. Pri zrušení oboch meritórnych rozhodnutí súdov nižších inštancií, vrátane výrokov o náhrade trov doterajšieho konania, bolo potrebné zrušiť aj rozhodnutia súdu prvej inštancie týkajúce sa výšky priznaných trov konania. Je tomu tak preto, že ide o závislé výroky od rozhodnutia vo veci samej, pri zrušení ktorého vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania, dotknuté uznesenia okresného súdu uvedené vo výroku II. tohto rozhodnutia dovolacieho súdu, zostali bez základu. V tejto súvislosti poukazuje dovolací súd

aj na judikát R 73/2004, podľa ktorého závislým výrokom v zmysle ustanovenia § 242

ods. 2 písm. b) O. s. p. môže byť nielen dovolaním nedotknutý výrok, tvoriaci súčasť napadnutého rozhodnutia, ale aj výrok, ktorý je obsahom iného, samostatného rozhodnutia v danej veci (rozsudok NS SR z 18. decembra 2002, sp. zn. M Cdo 262/02). Tieto závery sú rovnako použiteľné aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku

od 1. júla 2016.

55. Dovolací súd napokon považuje za vhodné pre ďalšie konanie súdov nižších inštancií v danej veci uviesť aj niekoľko sumarizujúcich všeobecných poznámok. Zmluva o preprave vecí (§ 610 a nasl. ObZ) a zasielateľská zmluva (§ 601 a nasl. ObZ) majú viacero spoločných charakteristík a navzájom súvisia, preto je častokrát obtiažne ich správne posúdiť v kontexte konkrétneho sporu. Ide o spoločný vzťah k preprave vecí

(zásielky, tovaru) z určitého miesta (odoslania) do určitého iného miesta (určenia). Zasielateľ i dopravca majú právo na odplatu za splnenie zmluvy. Rozdiel spočíva v predmete týchto zmlúv. Predmetom zmluvy o preprave je vykonanie prepravy vecí, predmetom zasielateľskej zmluvy je obstaranie prepravy vecí. Podstatou obstarania prepravy vecí (tovaru) ako predmetu zasielateľskej zmluvy je uzavretie zmluvy o preprave zásielky z určitého miesta odoslania do určitého miesta odoslania. Z tejto odlišnosti predmetu zmlúv vyplývajú aj rozdiely v zodpovednosti strán za porušenie zmluvného záväzku. Pre určenie povahy záväzku, resp. o akú zmluvu ide, je rozhodujúci obsah zmluvy. Pri obstaraní prepravy vecí (tovaru) zasielateľ koná vo vlastnom mene, nie v mene príkazcu. Preto zmluvu o preprave vecí (zásielky, tovaru) s dopravcom uzavrie zasielateľ v postavení odosielateľa. Z takto uzavretej zmluvy pre príkazcu voči dopravcovi priamo nevznikajú žiadne práva ani povinnosti. Vo vzťahu k príkazcovi, účastníkovi zasielateľskej zmluvy, predstavuje zmluva o preprave vecí zmluvu uzavretú medzi inými (re inter alios acta). V praxi však dochádza aj k tomu, že zasielateľ zmluvu o preprave vecí uzavrie v mene príkazcu, ktorý sa uvádza v prepravnej zmluve ako odosielateľ, čím je sám stranou prepravnej zmluvy. To potom znamená, že príkazca je nositeľom práv a povinností z prepravnej zmluvy voči dopravcovi. Zasielateľ sa v takom prípade dostáva do postavenia mandátára (§ 566 ObZ) a jeho postavenie ako zasielateľa môže byť spochybnené.

Pokiaľ ide o zodpovednosť zasielateľa, je potrebné rozlišovať všeobecnú zodpovednosť zasielateľa (§ 373 a nasl. ObZ) a osobitnú zodpovednosť zasielateľa vyplývajúcu z osobitnej právnej úpravy o zasielateľskej zmluve (§ 601 a nasl. ObZ), ku ktorej patrí

aj zodpovednosť i) za voľbu vhodného dopravcu, ii) za ďalšieho zasielateľa a za konanie zamestnancov,

iii) za škodu na zásielke, iv) za škodu na zásielke, ktorú má zasielateľ

pri sebe a v) zodpovednosť zasielateľa ako dopravcu (pri tzv. samovstupe).

Vo všetkých spomenutých prípadoch ide o objektívnu zodpovednosť za škodu, ktorá vznikla následkom porušenia povinnosti zo záväzkového vzťahu. Tento je konkretizovaný podľa postavenia a činnosti zasielateľa v určitom záväzkovom vzťahu, keď buď využíva určité oprávnenie, ktoré mu priznáva OBZ (napr. výkon práva samovstupu), alebo uskutočňuje činnosti typické pre iný zmluvný typ. (napr. pre zmluvu o preprave vecí, o skladovaní a pod.).

52.1 Pokiaľ ide o zodpovednosť za voľbu vhodného dopravcu, je základnou premisou posúdenie splnenia povinnosti zasielateľa obstarat' pre príkazcu prepravu tovaru z určitého miesta do určitého iného miesta. „Pri plnení tohto záväzku je zasielateľ povinný postupovať s vynaložením odbornej starostlivosti a dohodnúť spôsob a podmienky prepravy v súlade so zasielateľskou zmluvou tak, aby čo najlepšie zodpovedali záujmom príkazcu. Patrí sem aj voľba (výber) vhodného a spoľahlivého dopravcu, ktorý má dobrú povest'. Ak pre zanedbanie odbornej starostlivosti v takejto dôležitej veci dôjde k výberu nevhodného dopravcu, s ktorým zasielateľ uzavrie zmluvu o preprave vecí, a v príčinnej súvislosti s tým vznikne príkazcovi škoda, zasielateľ

je zodpovedný za takto vzniknutú škodu (culpa in eligendo).“ (Hrivnák, J., Pohůnek, M. Zasielateľská

zmluva právo a prax s osobitným zreteľom na medzinárodný obchod. Bratislava : IURA EDITION, 1999, s. 86)

52.2 Odborná literatúra uvádza rozlíšenie medzi odbornosťou zasielateľa a vynaložením jeho odbornej starostlivosti. „Zákon v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vynaloženie odbornej starostlivosti musí byť zamerané na dosiahnutie optimálnych podmienok prepravy a optimálneho spôsobu prepravy, čo vyplýva z dikcie „zodpovedajúce

čo najlepšie“. Odbornou starostlivosťou zasielateľa je starostlivosť vychádzajúca

zo znalostí a skúseností z odboru zasielateľstva a z vlastného predmetu zasielateľskej činnosti, t.j. z obstarávania prepravy vecí (zásielok) jednotlivými druhmi dopravných prostriedkov, ako aj úkonov súvisiacich s prepravou. Neprihliada sa pritom na skutočný stav znalostí a skúseností konkrétneho zasielateľa a jeho zamestnancov. Ide o objektívne kritérium, ktoré treba aplikovať na individuálne prípady.

Ak dôjde k sporu, podkladom pre rozhodnutie môže byť vyjadrenie znalca z odboru zasielateľstva, ktoré vychádza z konkrétneho skutkového stavu. Použitie objektívneho kritéria vyplýva z povahy obchodného práva, ... (u)rčuje štandard, úroveň, podľa ktorej sa má posudzovať plnenie povinností zasielateľa. Subjektívne kritérium

nie je rozhodujúce. ... odbornosť zasielateľa nie je obmedzená iba na odbor zasielateľstva, ale zahŕňa aj potrebnú odbornosť týkajúcu sa voľby optimálnej prepravy a zabezpečenia optimálnych podmienok pre príkazcu. ...

Požiadavka optimálnej odbornej voľby dopravcu platí aj pre voľbu konkrétneho dopravcu „z príslušného odboru dopravy“, aj keď to Obchodný zákonník výslovne neustanovuje.“ (tamtiež, s. 69 - 71)

56. Záverom dovolací súd rekapituluje, že odvolací súd ako ani súd prvej inštancie neodôvodnili svoje rozhodnutia tak, aby dávali odpoveď na všetky pre vec podstatné skutkové a najmä právne otázky, súvisiace s daným sporom, ktorého predmet nebol zákonom predpísaným spôsobom ustálený. Všetky doteraz prijaté závery súdov vo vzťahu k prípadnej zodpovednosti zasielateľa za škodu tak boli nielen nedostatočné, nepreskúmateľné, ale aj predčasné. Z týchto dôvodov bolo potrebné považovať odôvodnenie rozhodnutia tak odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné v takej miere, že došlo k porušeniu práva strany na spravodlivý proces, čo predstavuje vadu zmätočnosti v zmysle

§ 420 písm. f) CSP. Jediným možným prostriedkom nápravy porušenia uvedených práv žalobcu je tak zrušenie napadnutého rozsudku, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie a vrátenie vecí na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, ktoré už bude zodpovedať požiadavkám spravodlivého súdneho procesu a bude obsahovať odpovede na všetky pre rozhodovaný spor podstatné (skutkové a právne) otázky. Úlohou súdu prvej inštancie bude a priori procesne správnym spôsobom ustáliť predmet konania a znovu vec posúdiť zo všetkých vyššie uvedených hľadísk.

57. Vzhľadom na zrušenie dotknutých rozsudkov oboch súdov nižších inštancií a v závislosti na tom aj uznesení okresného súdu o priznaní výšky trov doterajšieho konania, dovolací súd už nerozhodoval o návrhu žalobcu na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (§ 444 ods. 2 CSP).

58. O trovách pôvodného konania a dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 453 ods. 3 CSP).

59. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.